

Nüüd wötta mind so holele,
Ja issaks, emmafs minnule!

Nüüd fain ma kolis, öppin fa
So ormo tundma teistego;
Kui keikile sa head teed,
Ma ussun, et sa mind fa nääd.

Sest ollen rahkul römoga
Ja tahhan lotes ellada
Ni faua, fui ma senna lään,
Kus omma eite, tati nään.

Sist ilmast lähme ärra feik;
Sest üllewel on jádaw paik;
Se iggawenne issama
Mo meles seisko lópmatta.

(X....)

Kuida lojuksid mõnne haigusse
eest hoida.

Hea on, fui inninienne håddha aial abbi
teab, agga parrem on, fui omma leme enne

håddha nenda möistab hoida, et håddha ei
tusle. Lomade heast ehk pahhast hoidmissest
tusleb suur õn ehk õnnetus. Kuida iggamees
teab, sunniwad mitmed lojuste haigusse
passaval sui aial. Sepärrast tewad need
perremehhed targoste, kes omma karja pal-
lawa aiaga wälja ei sada, waid öhtul, ösel
ja warra hommitul, fui willo on. Wågga
tarwis on nisuggusel aial selle eest hoolt fan-
da, et lomadel jal puhta wee pudust ei olle,
waid et ni saggedaste fui juu tahtwad, sed-
da fa sawad. Ra sagge ojutaminne, fui wöi-
malik on, on sureks fassuks. Sel kombel
jåwad mõnned töowed tullematta. Pösllo
pöhust, fui se mitte pondund ja mäddand
ei olle, ei tusle lomadele mitte paljo haigust,
agga sedda saggedam heinast ja rohhust.
Sandist kokkopandud ja hoitud, wihamast ri-
putud, hallitand, tolmund ja haisema läinud
heinad on hobbuste, weiste ja lammastele
wågga kahjolikkud. Peab perremees nisug-
usi heino föötma, sest et tal parremaid ei
olle, siis peab ta neid enne föötmist lahek